
Cseh Károly

KARÁCSONY TÁJÁN

Ezredátmeneti pillanatkép

Zöld csóvájú üstökös haladt,
vagy fenyőfát cipelt valaki,
vagy nagy, nyálkás pikkelyű halat,
vagy ormótlan aknagránátot?

Korán sötétült, szállt le a köd:
az adventi fehér, az áldott.

2000. december 25.

Hatvani Dániel

SZEGÉNY EMBER SORSA

Szegény embernek
könnyű a sorsa,
nem szárad asztalán
soha a morzsa.

Tiszta, mint harmat
ágy és a padló,
mezíten bakancsát
nem szúrja tarló

Újságtól, filmtől
soha nem retten.
Verőlegény nem jön –
adója rendben.

Híg lötytyöt iszik,
de beteg nem lesz.
Mások: emberiség,
ő csak a nemzet.

Tőzsdét kerüli,
nem tudja: mi az.
Ritkán ha utazik,
már az is vigasz.

Szegény embernek
sok mestersége,
ha kéne bárkinek,
de sokat érne!

Furfangtalanul
veri a ragya.
Számítógépe nincs,
elvásik agya.

Patkány és egér
házán ki-bejár.
Boldog lehet mégis,
nem lő rá betyár.

szegény embernek
könnyű a dolga,
kunyhóját építi
sarlós félholdra.

MAGVETÉS

Éveim zsákjába a pucér
istennő belemarkolt
s máris szanaszét szelelt a
pelyva.

Pár szem a mag,
mi megmarad.

Hiába kínálgatom véle
a vérbő, illatos barázdát,
a megszentelt tavaszi földet...
Vágyban szenesült sorsom
nem hajt ki soha többet.

ELNÉMUL MINDEN

Elhalt a főút zaja is,
csak a csönd perceg és neszez.
Körülvesz kőfalaival
tulajdonon: a régi ház.
S ha tetszik, ha nem, otthonom.
Visszhangos magányaimat
körmölgetem, míg jó az éj –
jövevényként is bennszülött.

Múltam mind irgalmatlanabb.
És a jövő? Már nincs sehol.
Mást nem tehet, hát befogad
a kilencedik vármegye.
Itt zárul, ami zárható.
Nincs már több végvár, sem akol.
Visszaút sincs és nincs tovább.
Minden kaptató meredek.

Hogy megyen az út lefelé?
Elnémul minden, ami dal.
Szitokkal zúg alá a szél,
süvítés közben szelődül.
Ringy-rongy álmot szítál a köd
s vacogok dermedt vackomon.
Hogy élni jó? Aludni jobb!
Halálom innen s túl azon.

E csalán-rezervátumot
próbálom csinosítani.
Napi pohárnyi boromat
lassan és lopva kortyolom.
Botladozom rögök között
s nyugvóhelyen is meglesem.
Száraz levélként lebegek
az Isten nyitott tenyerén.

Boldog szüret van mindenütt;
lé csurran – erekben a vér.
Vén indiánként motyogok:
háborodott világ ez itt.
De most a napsugár remél,
mint az utolsó alkonyat...
Majd elindulok egyszer én
a bennszülött ösvényeken.